

TANYA STEWNEROVÁ

Allea,
dievča mora

FRAGMATA Rieka
zabudnutia

FRAGMENT

Alea, dievča mora

Rieka zabudnutia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Tanya Stewnerová

Alea, dievča mora 6 – Rieka zabudnutia – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Alea,
dievča mora
Rieka
zabudnutia

Tanya Stewnerová nezahorela láskou ku knihám na prvý pohľad. Keďže jej učiteľka na základnej škole povedala, že sa pravdepodobne nikdy nenaučí správne písať a čítať, vášeň k písaniu sa v nej prebudila pomerne neskoro, okolo desiateho roku života. Odvtedy však príbehy priam chrlí.

Narodila sa v roku 1974, vyštudovala literárnu vedu a niekoľko rokov pracovala ako prekladateľka a lektorka. Okrem toho sa naplno venovala spisovateľskej činnosti. Jej detská séria o Lili Vetroplaške a trilógia o elfoch sa stali bestsellermi nielen v Nemecku, ale aj v mnohých iných krajinách.

TANYA STEWNEROVÁ

Alea,
dievča mora

Rieka
zabudnutia

FRAGMENT

Tanya Stewnerová: *Alea Aquarius 6: Der Fluss des Vergessens*
© Verlag Friedrich Oetinger GmbH, 2020
Illustrations by Claudia Carls
Translation © Zora Sadloňová, 2021

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2021
Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2363-3
ISBN e-knihy 978-80-566-2542-2 (1. zverejnenie, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2543-9 (1. zverejnenie, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2541-5 (1. zverejnenie, 2021) (ePDF)

Obsah

Zabudnutie	11
Najlepšia kapela	26
Marianne	39
Proti pravidlám	50
Rodina	56
Hľadanie	73
Fotografia	85
Tuleň krúžkovaný	96
Kit	107
Fornax	119
Superschopnosti	130
Dva mesiace	138

Hajara	147
Gestá	162
Denník dobrodruhov	172
Plameň v kruhu	181
Šíp	192
Cez rieky	200
Kolín	206
Dedko Ernest	215
Strieborný plášť	223
Morské dieťa	232
Loreley	240
Nová kamarátka	255
Mura	265
Bojuj ďalej	273
Veža	283
Záchranca a klamár	295
Jaguár	303

K tebe	317
Nedám sa umlčať	326
Dievča a Pútnik	336
Proroctvo	347
Marseille	360
No longer silent	369
Hrdinka	381
Zrodená z hľadania	397
Magickí sprievodcovia	409
Korzika	423
Tábor	436
Pomsta medúz Gra	448
Bojovník	457
Nezdolný	467
Jediná žena	478
Lenlea	487
Päť	501

Vízia	510
Capraia	520
Svetielkujúce more	530
Mlčiaci Šamír	541
Poklad	551
Rozpamätávanie	563
Pomoc morských detí	573
Navrátilci	588
Sesterská krv	601

Alea stavila všetko na jednu kartu a skočila do rieky, aby dohonila tú starú paniu. Keď videla blížiacu sa vodu, začala si vravieť, či to predsa len nebol totálne hlúpy nápad. Za okamih prerazila vodnú hladinu a tá sa za ňou zatvorila. Alea sa zľakla a modlila sa, aby jej telo začalo plávať. Nezačalo. Neurobilo vôbec nič.

Zabudnutie

Alea sa zobudila so zvláštnym pocitom, ktorý sa o niekoľko sekúnd zmenil na strach sprevádzaný búšením srdca. Rýchlo si sadla. Počula, ako jej nahlas bije srdce, a s doširoka roztvorenými očami sa pokúšala zorientovať. Čo sa stalo? Kde je?

Nervózne sa rozhliadla okolo seba. Nachádzala sa v malej kajute v dolnej časti poschodovej postele. Chytila sa za hlavu. Ťažko sa jej rozmýšľalo. Obrazy, slová, tváre... všetko zmätene vírilo, akoby sa jej v hlave usídlil duniaci hurikán. Vyčerpane si šúchala spánky. Jedno zo slov, ktoré jej bežalo v hlave, bolo *Crucis*. Sústredila sa naň. *Samozrejme!* uvedomila si v nasledujúcom okamihu. *Som na Crucis!*

Včera Alea vkročila na túto starú plachetnicu prvý raz. Celé hodiny presedela na lavičke v hamburskom prístave a čakala na telefonát od Marianne. Jej pestúnku odviezla sanitka do nemocnice s infarktóm. Pre Aleu boli udalosti z predchádzajúceho dňa ako zlý sen. Nielenže mala Marianne rada a veľmi sa o ňu bála, okrem toho

mala strach, že bude musieť ísť do novej pestúnskej rodiny, a tak sa neodvážila ísť do nemocnice. Možno tam na ňu čaká niekto zo sociálky...

Alea si masírovala čelo a usilovala sa zo zmätku vo svojej hlave vyloviť útržky, ktoré by jej pomohli spomenúť si na celú situáciu. Áno, vystrašená sedela na lavičke a potom... potom do prístavu priplávala *Crucis*. Dvaja tínedžeri a jeden asi deväťročný chlapec zliezli z paluby a pred kaviarňou kúsok od prístavu začali hrať. Ich hudba bola úžasná. Alea si presne spomína na jednu pesničku a Tessin hlas...

Jasné, Tess! Dievča s chrapľavým rockovým hlasom sa volá Tess a tí dvaja chalani sú bratia. Ben a Sammy. Alei ne myšlienky sa vyjasnili a zmätené informácie už jej v hlave nevírili tak nekontrolovateľne ako po prebudení.

Ben pozval Aleu na loď na večeru, a hoci by za normálnych okolností bola skôr plachá, šla s ním na palubu. Niečo sa jej na tej lodi a na veľmi nezvyčajnej trojici páčilo. Rozprávali sa. Tí traja boli partia a hovorili si Alfa cru podľa nejakej hviezdy. Sammy chcel, aby sa Alea stala ďalšou členkou ich skupiny a prešla prijímacím rituálom – čo bola vec, ktorú všetci brali prekvapivo vážne. Prostredníctvom starej latinskej knihy získala novú prezývku *Aquarius*.

Alea Aquarius.

To meno v nej vyvolávalo mrazenie. Znelo tak... veľkolepo. Dôležito. Pritom to bola iba hra. Či nie?

Alea si spomenula, že posádke rozprávala o svojej pestúnke a o jej infarkte, a potom sa všetci spoločne vybrali do nemocnice. Nikto zo sociálky tam nebol a nikto nehovoril nič o novej pestúnskej rodine. Mohla sa tak s Marianne aspoň pokojne pohovárať. Pestúnka sa bude musieť v nasledujúcich týždňoch šetriť a neskôr dôsledne rehabilitovať. Cez letné prázdniny teda môže Alea zostať s Alfa cru. V Hamburgu sa začína škola v auguste, vtedy sa vráti k svojmu normálnemu životu a k Marianne.

Alea zvrátila obočie. Naozaj jej Marianne dovolila plaviť sa s Alfa cru? Udalosti predchádzajúceho večera boli zahmlené. Všetko sa zdalo byť čudesne nejednoznačné. Čo sa to s ňou vlastne deje?

Potichu vstala a pozrela sa cez okienko kajuty von. Ešte vždy kotvili v hamburskom prístave, presne na tom istom mieste ako včera.

Ozvalo sa jemné odfúknutie. Na hornej posteli ležala Tess. Jasný, obidve predsa spali v dievčenskej kajute! Jej spolubývajúca ešte hlboko spala a Alea nemohla odolať pokušeniu poprezeráť si ju. Tess mala čokoládovo hnedú pleť, dredy a pekné ruky, ktoré sa však práce rozhodne neboja. Keď spala, vyzerala pirátska princezná, ako ju Sammy nazýval, omnoho zraniteľnejšie, než keď sa včera spolu zhovárali. Vtedy pôsobila drsne a nezávisle. V porovnaní s ňou vnímala Alea sama seba ako nemožnú a nešikovnú, určite ju v živote ešte nikto za nič

neobdivoval. Možno iba za cit pre módu. Vedela, že niektorým ľuďom sa zdá dosť husté, ako sa oblieka. Pritom je omnoho lepšie a pôsobivejšie mať skvelú osobnosť namiesto skvelého outfitu.

Usmiala sa na spiacu Tess. Dúfala, že toto dievča, ktoré musí byť v každej škole pokladané za hviezdu, sa stane jej kamarátkou.

Po špičkách sa vykradla z kajuty do salónu *Crucis*. Keď za sebou privrela dvere, zakrútila sa jej hlava a musela sa pridržať kľučky.

„Ahoj!“ začula volať Sammyho. Prezývkou v partii sa volal Samuel Draco – bežným menom Samuel Walendy – a bol najmladším členom skupiny. Bosý poskakoval po palube. „Aj tebe je zle? Ben práve vracal!“

Krútenie hlavy prestávalo len pomaly a Alea sa neodvážila pustiť kľučky. „Som akási otrasená.“

„Dobré ráno.“ Ben vyšiel z kúpeľne. Bol bledý ako ste-na. „Príšerne mi treští hlava,“ zašomral a so stonaním sa zvalil na gauč.

„To mi ani nevrav...“ Sammy si premeriaval Aleu. „Nemala si včera svetlejšie oči? Boli také ostro zelené, nie?“

„Ja...“ V Aleinom mozgu akoby sa niečo zaseklo a vlastne ani nedokázala povedať, akej farby má oči.

Sammy sa zatváril skúmavo, keby mal nejakú lupu, určite by ju vytiahol. „Fakt máš dnes tmavšie oči ako včera!“

„Prestaň s tými nezmyslami,“ ozvalo sa z gauča. „Radšej mi prines chlieb so syrom. Som hrozne hladný.“

No Sammy nepočúval. „Našťastie máš stále rovnako rozprávkovu krásnu tvár – si absolútne najúžasnejšia Snehulienka!“

Ben hodil do Sammyho vankúš. Ten sa len zasmial a zvalil sa vedľa brata na gauč. Ben si bračeka pritiahol k sebe a Sammy sa k nemu pritúlil ako mačiatko. Alea bola trochu prekvapená. Ešte nikdy nezažila, aby sa k sebe chlapani takto bez zábran túlili. Ben pohladkal Sammyho po hlave. „Zdá sa mi to alebo ti odvčera narástli vlasy?“

„No jasné, rastú predsa každý deň!“ odvetil Sammy. „Naposledy som sa rozhodne neostrihal na dlhé vlasy!“ Alea sa zasmiala a Sammy sa celý rozžiaril. Potom sa pozornejšie zadíval na Benov rockový strih. „Ty máš zase nejaké veľmi krátke vlasy! Akoby som ti ich nedávno strihal.“ Znalecky postrapatil Benovi vlasy. „Asi ich máš dnes iba inak učesané.“

Z dievčenskej kajuty sa prišuchtala Tess. „*Bonjour*,“ zamrmlala a zívla.

„Aj teba bolí hlava?“ Sammy jej nedal ani šancu, aby sa prebrala.

Tess sa zviezla na druhý gauč, napila sa vody z pohára, ktorý stál na stolíku, a prekrížila si ruky na prsiach. Až potom odpovedala. „Niéé.“

Sammy zasnívane vydýchol. „Pozri sa na to, Snehulienka!“

Presne to Alea urobila. Tess mala oblečené tepláky s hviezdčkami a ružové tričko na spanie. Z jej sebavedomého pohľadu a vzpriameného držania tela bolo úplne jasné, že to nie je nijaká sivá myška.

„Nie je naša Tessinka neskutočne rozkošná?“ zahrkútal Sammy. „Som do nej totálne buchnutý!“

Tess prevrátila oči a celkom nezúčastnene si vyplala dreďy do vysokého copu. „Koho bolí hlava?“ spýtala sa so svojím mierne francúzskym prízvukom.

„Bena aj Snehulienku,“ informoval ju Sammy. „Ben potrebuje chlieb so syrom.“

Tess len tak mimovoľne prikývla, vstala a zamierila do kuchynského kúta, zjavne aby Benovi pripravila chlieb so syrom. O chvíľu neskôr sa spýtala: „Kto kúpil tento syr?“ Pochybovačne držala v ruke kus ementálu. „Tento predsa nikdy nekupujeme, lebo Draco nemá rád syr s dierami...“

Ben sa tváril prekvapene. „Ja som ho určite nekúpil.“

„No v obchode si bol ty!“ Tess pokrútila hlavou, natrela Benovi chlieb maslom a postavila vodu na čaj.

„Ja si prosím kakao so šľahačkou a s kúskami čokolády.“ Sammy venoval Tess jeden zo svojich bezočivých úsmevov. Tess však nereagovala, len si čosi mrmlala po francúzsky.

Alea najprv zašla do maličkej lodnej kúpeľne a v umývadle si umyla tvár. Keď sa na seba pozrela do zrkadla, zľakla sa. Skutočne mala tmavšie oči, nejako zvláštne

sivé. Nemala ich také vždy? Niečo s ňou nebolo v poriadku, s jej hlavou. Predsa nie je možné, aby nevedela, akej farby má oči!

Keď vychádzala z kúpeľne, Tess práve podávala Benovi chlieb s ementálom a hrnček s čajom. Sammymu urobila kakao. Bolo síce bez šľahačky, no Alea bola prekvapená, aká je tá drsná pirátska princezná starostlivá.

Vtom podala Tess hrnček s čajom aj jej.

Alea sa prekvapene usmiala. „Vďaka.“ Zdalo sa jej zábavné, akí sú tí traja zvláštni. Sammy vyzeral so svojimi strapatými ryšavými vlasmi, s pehami a medzierkou medzi prednými zubami ako typický uličník. Určite taký aj bol, no predovšetkým bol... autentický. Trochu bláznivý a občas mu aj preskočí. Mal však úprimné srdce, ktoré pretekalo láskou ako vaňa plná zázrakov.

Ben bol bez debaty pokojnou a pevnou kotvou posádky. Alea mala pocit, že na tohto kapitána sa dá stopercentne spoľahnúť, aj keď na prvý pohľad nepôsobil veľmi zodpovedne, ale skôr divoko, ako nejaký krásavec z plagátu. Zdalo sa, že Ben žije podľa vlastných pravidiel a nedá sa obmedzovať tým, čo sa pokladá za *normálne*.

Alea mala Alfa cru rada. Boli... iní, čo platilo aj pre ňu. Hoci jej doterajší život v bezpečí bol v porovnaní s ich dobrodružným plachtením po moriach absolútne nudný. V stiesnených podmienkach veľkomesta sa však nikdy necítila veľmi dobre, skôr ako obraz, ktorý sa z nejakého dôvodu nehodí do svojho rámu. Odjakživa túžila

po diaľkach. Už ako malá snívala o neobjavených miestach a neznámych krajinách. Na cestovanie však nikdy nemali dosť peňazí a Alea toho zo sveta ešte veľa nevidela.

Odchlipla si z bylinkového čaju. Bol dobrý na žalúdok, no s čudným zmätkom v hlave jej nepomohol. „Vôbec neviem, o čom som sa včera s Marianne rozprávala,“ povedala a dúfala, že by jej ostatní mohli pomôcť. „Súhlasila s tým, aby som s vami strávila leto?“

„Áno, samozrejme!“ odvetil Ben bez váhania.

Tess nadvihla jedno obočie, akoby si taká istá nebola.

„Budeš s nami plachtiť celé leto?“ Sammy vyskočil. „No to je bomba!“

„Ty to počuješ prvý raz?“ začudovala sa Alea.

„Úprimne povedané, nie som si istý.“ Sammy pokrčil plecami. „Včerajšok je... strašne ďaleko.“

Tess sa naňho pozrela, akoby práve pochopila, že má pravdu. Zamyslene si sadla na gauč vedľa Bena, ktorý si podráždene niečo prezeral.

Alea cítila, že by mala Marianne radšej zavolať a spýtať sa jej na to. Mobil ležal na konferenčnom stolíku, ale keď vyťukala Mariannino číslo, spojenie sa nenadviazalo. „Dočerta, nemám signál.“ Telefón dokonca neukazoval ani čas a dátum.

„Ty nemáš uprostred hamburského prístavu signál?“ čudovala sa Tess a obzerala sa po vlastnom mobile. Našla ho na malom parapete pod okienkom. „Sem si ho

nikdy neodkladám!“ zvolala prekvapene. „Keď je okno otvorené, niekedy na parapet vystrekne voda. Kto ho tam položil?“

Nikto neodpovedal.

„To je... čudné,“ skonštatoval Ben.

„Aj mne sa zdá.“ Tess pokrčila čelo. „Vie niekto z vás, kde sú jablká?“

Alea vonkoncom netušila, o čom Tess hovorí.

„Ešte včera sme mali v rohu kuchyne celé vrece jablák,“ vysvetlila Tess. „Teraz tam nie je ani jedno. Namiesto jablák sú tam zemiaky.“

„Čo? Zmizli jablká?“ Ben si znepokojene sadol. „Žeby bol niekto na palube, keď sme spali?“ Poškrabkal sa po hlave. „No prečo by nám kradol jablká a nechával namiesto nich zemiaky?“

„V kuchyni je viac čudných vecí, nielen zemiaky a syr.“ Tess vyzerala trochu znepokojene. „V skrinke je francúzska múka a francúzsky cukor – neviem, ako sa tam dostali. Okrem toho kôš na špinavú bielizeň je plný, hoci sme prali predvčerom.“

Benov pohľad vrazil, že to predsa nie je možné.

Alea nevedela, čo si o tom má myslieť.

„Už viem!“ zvolal Sammy vzápätí. „Máme na palube Klabautermana!“

„Koho?“ spýtala sa Tess.

„Klabautermana!“ Sammy bol odrazu celý bez seba. „To je lodný duch, škriatok, ktorý toho dokáže na lodi

dost napáchať. V zásobe má kopec zákerných kúzelníckych trikov.“

„Trikov?“ zopakovala Tess. Na tvári mala jasne napísané, že to pokladá za nezmysel. „No a tento Klabauterman nechal zmiznúť naše jablká a miesto nich nám pričaroval zemiaky a špinavú bielizeň?“

„Áno!“ Zdalo sa, že Sammy vôbec nevníma sarkazmus v Tessiných slovách. „To sú typické žartíky Klabautermanov. Radi schovávajú veci a používajú škriatkovskú mágiu, aby posádku lode ťahali za nos.“

„Škriatkovská mágia...“ odfrkla si Tess takým tónom, aby Sammy musel uznať, že to znie bláznivo.

Sammy sa však nedal zneistiť. „Jednoducho máme na palube mimoriadne prefíkaný exemplár!“

Tess veľavravne zastonala.

Ben však prikývol. „Pokiaľ je to dielo Klabautermana, musíme sa pokúsiť upokojiť ho.“

Tess vydala prekvapený zvuk. „Vari berieš tieto nezmysly vážne?“

„Klabautermani nie sú nezmysel,“ odvetil Ben. „Námorníci o nich rozprávali odjakživa, len v poslednom čase sa pokladajú za poveru. Kedysi boli pre všetkých na mori niečím celkom bežným.“

„Našťastie vieme, ako Klabautermana priateľsky naladiť!“ zasiahol do rozhovoru Sammy. „Každý deň mu musíme pripraviť mištičku s jedlom a dať mu najavo, že je tu vítaný. To ho obmäkčí.“

Ben odlomil kúsok chleba so syrom a položil ho na parapet. „Pre teba, škriatok!“

Tess naňho šokovane vyvalovala oči. „To si fakt urobil...“

Ben sa zasmial. „Áno. Možno to pomôže.“

Sammy rýchlo prikyvoval a Alea si vrela, prečo vlastne nie je rovnako šokovaná ako Tess. V škole sa učila, že veľkonočný zajac, Santa Klaus a ďalšie rozprávkové bytosti nie sú skutočné. Napriek tomu jej celá teória s Klabautermanom dávala akýsi zmysel.

„Môžeš skúsiť, či máš signál?“ požiadala Tess a hľadela na jej telefón.

„Pravda, chcela som ti skúsiť vytočiť Marianne.“ Alea jej nadiktovala pestúnkino číslo, no ani Tessin telefón nenadviazal spojenie. „Neukazujú sa ani hodiny!“ zistila Tess. „Aj kalendár a WhatsApp sú off-line. Tiež je za tým Klabauterman?“ dodala sarkasticky. „Počkaj, skúsím zavolať otcovi.“ No ani to nevyšlo. Skúšala ešte volať mame, ale s rovnakým výsledkom.

„Dočerta!“ zanádal Ben. „Skúsil by som to aj so svojím telefónom, no nemôžem ho nájsť.“

„Určite ti ho niekam ukryl Klabauterman!“ zhodnotil to Sammy. „Tento škriatok je fakt profík.“

Alea bola myšlienkami pri svojej pestúnke. „Keď sa nemôžem Marianne dovolať, nedozviem sa, ako sa má.“

Ben zjavne chápal, ako veľmi potrebuje Alea počuť svoju pestúnku. „Čo keby sme zašli do nemocnice ešte raz?“

„Jéj, to by bolo super!“ Pomyslenie, že by sa vybrala do nemocnice sama, bolo Alei nepríjemné, lebo sa bála, čo ju tam čaká. „Pôjdete so mnou?“

„Jasné!“ Sammy ju objal. „Poriadne ma stisni!“ dožadoval sa, hoci bolo jasné, kto tu potrebuje silnejšie objatie.

Ben sa k nim pridal a objal Aleu aj Sammyho svojimi silnými rukami.

Sammy s pohľadom upretým na Tess zvýskol: „Skupinové objatie!“

Tess sa odrazu veľmi ponáhľala do kuchyne, vraj tam má dôležitú prácu, a rýchlo zmizla.

„Ona jednoducho nie je objímací typ.“ Sammy k sebe pritisol Aleu a Bena o to viac.

Alea si na chvíľu dovolila zostať v chalanskom objatí. Po chvíli sa však z neho vymanila, pretože nebola zvyknutá byť pri niekom tak blízko viac než zopár sekúnd.

Sammy vyzeral nesmierne spokojne. „Na naše objímanie si rýchlo zvykneš,“ povedal a zoširoka sa usmial. „Jasne to cítim. Tvoje srdce je ako špongia, ktorá chce nasiaknuť láskou!“

Alea sa trochu neprirodzene usmiala, lebo nevedela, čo má na to povedať. Okrem Marianne v jej živote doposiaľ nebol nikto, kto by ju mal rád. To, že tento zvláštne bláznivý deväťročný chlapec hovoril o láske s takou ľahkosťou, bolo síce čudné, ale zároveň pekné.

Sammy zatlieskal. „Pôjdeme do mesta.“

„Najskôr by sme mali v prístave zahrať.“ Ben im ukázal takmer prázdnu peňaženku.

„Budeme si potom môcť kúpiť lístky na vlak.“

Tess zalapala po dychu. „Kde sú všetky peniaze, čo sme zarobili včera?“

„Preč.“ Ben prebehol pohľadom od Tess cez chlieb so syrom až po parapet. Svoju domnienku ani nemusel vysloviť nahlas – zjavne veril, že im peniaze zobral Klabauterman. „Ktovie, čo všetko sa ešte stratilo...“

Tess si čosi zašomrala po francúzsky. Potom povedala nahlas: „Dobre, kým sa vyberieme do nemocnice, budeme vystupovať.“

Alea bola odrazu celá rozrušená. Dúfala, že sa nikto z nich nespýta, či hrá na nejakom hudobnom nástroji alebo či vie spievať. Už roky hrala na vínových pohároch, na takzvanej „vodnej harfe“, a vedela aj trochu spievať. Včera však počula hrať Alfa cru a vedela, akí sú v tom dobrí. Nemohla sa s nimi v nijakom prípade porovnávať, a navyše všetky jej poháre zostali v Marianninom byte.

„Kým budete vystupovať, ja budem vyberať peniaze,“ rýchlo sa ponúkla.

„Okej,“ súhlasil Ben. „Keď bude niekto obchádzať ľudí s klobúkom, určite vyzbierame viac.“

Tess vstala. „Podme na seba hodiť niečo pekné!“

Alea si vedela predstaviť, že Tess na svoje oblečenie kladie veľký dôraz. „Určite si majster v obliekaní,“ povedala jej.

„Ani nie, fanatik na oblečenie je tu Draco!“ Tess odmietavo mávla rukou. „Stojí pred zrkadlom vždy omnoho dlhšie ako ja.“

Sammy sa zaškeril. „Pokiaľ ide o vyjadrenie vnútorného bláznovstva navonok, som úplný expert,“ vysvetlil jej. „Mám však trochu dojem, že Alea by ma mohla z mojej pozície módnego guru ľahko vyšupnúť. Tvoje odstrihnuté rukavice sú totiž mega husté, Snehulienka.“

„Kde ich vlastne mám?“ Alea sa zadívala na svoje holé ruky. Odrazu ju zaplavila vlna smútku – nevysvetliteľne silný pocit. Niečo nebolo v poriadku. Niečo chýbalo. A neboli to iba rukavice.

„Vravela som, že Draco je fanatik,“ povzdychla si Tess.

„Viem to aj inak!“ bránil sa Sammy. „Čo keby sme dnes vystúpili v oblečení, ktoré máme teraz na sebe?“

Tess sa zarazila a pozrela sa na seba vo svojom vyľahanom tričku a teplákoch s hviezdičkami. Potom pokrčila plecami. „Jasné, prečo nie?“ To bol teda vrchol ležérnosti.

Alea sa chcela prispôbiť. „Som za.“ V tých rifliach už aj spala, takže to bolo vlastne celkom jedno.

Ben už sa dnes ráno preobliekol. Behal po palube v obnosených fialových teplákoch. Nadšene sa zadíval na Tess. „My dvaja môžeme teraz a tu dokázať, že ozajstná sláva a lesk vychádzajú zvnútra, pirátska princezná,“ zašepkal. „Nech žije nešťýl!“

Tess sa rozosmiala.

Alea sa zaškerila. „Vy ste naozaj komickí čudáci,“ vykĺzlo jej z úst. Myslela to však v tom najlepšom slova zmysle.

Ben to tak aj pochopil. „To sme!“ Znelo to hrdo. „A radi!“ „A ešte ako radi!“ súhlasil Sammy a usmieval sa od ucha k uchu.

„Nech žijú komickí čudáci!“ zvolala Tess.

Ben sa nahlas rozosmial a Sammy sa k nemu pridal. Alea s Tess sa na seba pozreli a potom sa začali smiať s nimi.

Bol to krásny bezstarostný okamih a Alea na chvíľočku zabudla na všetko ostatné – na obavy o Marianne, zvláštny chaos vo svojej hlave a záhady na palube. Bola súčasťou Alfa cru, cítila sa vítaná a prijímaná, až sa čudovala, ako to mohla doteraz bez ozajstných priateľov vo svojom živote vydržať. Už vedela, ako chutí priateľstvo, a nechcela sa ho nikdy vzdať.

Najlepšia kapela

Všetci členovia Alfa cru si natreli chleby, a skôr ako dojedli, zbalili akordeón, gitaru a bubienok. Potom opustili loď. Sammy vrhal na Tess zvedavé pohľady, akoby sa chcel presvedčiť, či sa v ošúchaných teplákoch predsa len necíti trochu neistá. Tess mala na tvári nepreniknuteľný výraz a s vysoko vztýčenou hlavou kráčala dopredu.

Alfa cru chceli vystupovať rovno v prístave, lebo tu v akúkoľvek dennú hodinu vládne čulý ruch. Ben ukázal na miesto, kde sa pretínali dve cesty. „Tu.“ Na krku mal zavesenú gitaru a povedal: „Prvá pesnička ako vždy.“

Tess položila pravú ruku na klávesy a ľavú na basové gombíky svojho akordeónu. Sammy mal bubienok pripravený v pohotovosti a čakal na pokyn, ktorý Ben vzápätí vydal.

„One, two, three...“

Všetci traja spustili. Alea okamžite cítila rytmus v nohách a najradšej by sa roztancovala. Na to však bola príliš nesmelá a navyše sa pri nich hneď začali pristavovať ľudia. Sňala z hlavy svoju najoblúbenejšiu, blankytnu

modrú čiapku a s priateľským úsmevom s ňou obchádzala okolostojacich. V čiapke jej pristálo aj niekoľko väčších mincí, na čo bola hrdá, hoci vedela, že ľudia vyťahujú peňaženky najmä kvôli Tess. Tess mala mimoriadne nezvyčajný hlas – hrubý, hlboký, silný a nespútaný. Keď ju človek počúval, bolo mu jasné, že má pred sebou superstar. Ben a Sammy, ktorí sa k nej pridali v refréne, spievali dobre, no Tess bola jednoznačne hviezdou celého tria.

Pristavovalo sa pri nich čoraz viac poslucháčov a na konci prvej pesničky sa rozoznel potlesk. Kým Alea chodila okolo divákov s čapicou, začala sa druhá pesnička. Bola to rocková skladba a Ben spustil úvodný riff. Alea sa k nemu obrátila a odrazu mala zvláštny pocit. Bolo to, akoby niečo nebolo... v poriadku. Akoby mal tento riff hrať niekto iný.

Alea si položila ruku na srdce, lebo ju odrazu trochu zabolelo. Rozrušene hľadela na Bena, ktorý hral v skutočnosti veľmi dobre. Napriek tomu jej celé vnútro našepkávalo, že by tu s tou gitarou mal stáť niekto iný.

Pevne zatvorila oči. Čo jej to chodí po rozume? Nedáva to predsa nijaký zmysel! Nie je možné, že si včera udrela hlavu? Celé ju to začínalo znepokojsť...

Keď prišiel refrén, Sammy povzbudil Aleu, aby spievala s nimi. Pesničku síce poznala, no v žiadnom prípade nechcela spievať pred toľkými ľuďmi! Tess, Sammy a Ben teda spievali v trojici. Aleu by medzi ich zvučnými

hlasmi pravdepodobne aj tak nikto nepočul, ale nenašla v sebe dostatok odvahy a radšej sa ešte raz prešla s čiapkou. Keď sa dostali k refrénu po druhý raz, Sammy na ňu uprel pohľad plný očakávania, takže tentoraz ticho spievala s nimi. Sammy sa k nej priblížil a natiahol hlavu, aby ju počul. Alea očervenela a skôr šepkala, ako spievala.

Po skončení druhej pesničky publikum nadšene tleskalo. Teraz už okolo nich stálo najmenej dvadsať ľudí.

Sammy podišiel k Alei. „Prečo spievaš tak potichu?“

„Ja som skôr tichý typ,“ pokúsila sa zavtipkovať.

„Tá plachosť sa k tebe vôbec nehodí,“ povedal Sammy a premeriaval si ju. „Myslím, že v tebe drieme čosi obrovské.“

Alea sa zasmiala, no odrazu zmeravela. Zaplavil ju pocit, ktorý jej vrazil, že Sammy má pravdu. *Čo je to za hlúposť?* Myslela si to a zároveň vedela, že si to myslieť nemá. Zostala stáť ako obarená.

Sammy prikývol, akoby bolo celkom prirodzené, že jej zmrzol úsmev na perách. „Čosi obrovské!“ zdôraznil ešte raz a odskackal k ostatným, aby mohli začať tretiu pesničku.

Vystúpenie malo absolútny úspech. Po šiestej pesničke Alfa cru skončili a poďakovali poslucháčom. Sammy sa hlboko uklonil.

Alea ukázala ostatným, koľko vyzbierala peňazí. „Šesťdesiatštyri eur!“

„No, už sme vybrali aj viac,“ poznamenala Tess. „Na vlak a na obed to však postačí.“

„Na to je to dokonca veľa!“ Sammy nasadil svoj najsladší šibalský úsmev. „Toľko ani nepotrebujeme.“

Ben zastonal. „Čo zas chceš kúpiť?“

Sammy sa rozžiaril. „Tamto vpredu je secondhand. Vo výklade som zbadal čosi neuveriteľne, nepredstaviteľne nádherné – také pekné, že človek má chuť pokľaknúť a vzdať hold bohovi módy.“

„O čo presne ide?“ vypytoval sa Ben podozrievavo.

„Na to sa musíte pozrieť sami!“ Sammy chytil Bena za ruku a viedol ho spolu s Aleou a Tess k malému obchodíku. Vo výklade stála opotrebovaná figurína oblečená do purpurového starovekého kráľovského plášta. „Nie je to tá najúžasnejšia vec, akú ste kedy videli?“ šepol a pritisol nos na sklo výkladu.

Tess zastonala. „Kým pôjdete dovnútra, ja odnesiem nástroje na loď.“ Zjavne jej bolo jasné, že Sammy si presadí svoju vôľu.

Ben jej s ťažko potláčaným úškrnom na perách podal gitaru a od Sammyho, ktorý si očarene prezeral kráľovský plášť, zobral bubienok. „Dobre, dobre. Pozrieme sa, čo ten kúsok stojí.“

Sammy ho obdaril svojím typickým úsmevom s medzierkou medzi zubami a v trojici vošli do obchodu. O desať minút neskôr ho opustili – ľahší o tridsať eur, ale zato s kráľovským, trošku potuchnutým plášťom.

Sammy si ho okamžite obliekol a vykračoval si ako vznešený panovník. Blažene sa kochal v skle výkladu. „Škandalózne pompézne!“

„Zostalo nám dosť peňazí na lístky na vlak?“ Tess sa vrátila z lode a opierala sa o stenu domu.

„Hej,“ odpovedal Ben.

Sammy vyhlásil: „Toto bombastické rúcho stálo za každý zaplatený cent!“

Spolu sa vybrali k zastávke. Plášť za Sammym, ktorý si užíval každučký krok, kráľovsky povieval a chlapec tak žiaril, že Alea pochopila, prečo Ben želanie svojho mladšieho brata splnil.

Keď prišli na stanicu, Ben a Tess šli kúpiť lístky a z kráľa sa zase stal Sammy. „Zaspievaj mi niečo,“ poprosil Aleu.

„Čo?“ spýtala sa vydesene. „Prečo?“

„Niečo som predtým začul.“ Sammy sklonil hlavu. „Spievala si síce veľmi potichu, ale myslím, že máš pekný hlas.“

„Vôbec nie!“ Alea sa to pokúšala zadusiť už v zárodku, ale zároveň hneď vedela, že prehrala. Keď si Sammy vezme niečo do hlavy, nemáte šancu. Rýchlo sa poobzerala okolo seba. Stála tu iba ona a Sammy, ostatní ľudia boli až o kúsok ďalej pri automate na lístky.

Sammy sa na ňu díval žiariacimi hnedými očami. „Spievaj, Snehulienka!“

A tak to Alea jednoducho urobila. Spievala rovnakú pesničku ako predtým. Spievala jemne a potichu, takže

sa jej soprán nemohol poriadne rozozvučať, ale neprestala, kým nezaspievala aj refrén.

Zatiaľ čo spievala, Sammy sa začal usmievať. „Vedel som to!“ prikývol, akoby chcel súhlasiť sám so sebou. „Znieš ako svieže jarné ráno! Absolútne dokonalá bomba! Musíš spievať s nami. Jednoducho musíš!“

„V nijakom prípade!“ protestovala Alea. „Nikdy by som nezvládla spievať pred toľkými ľuďmi.“

„Veľmi sa toho bojíš?“

„Strašne,“ priznala sa.

Sammy pokrútil hlavou. „Celé zle!“ Spôsob, akým to zdôraznil, vyvolal v Alei mrazenie. Sammyho pohľad sa zintenzívnil. „Jedného dňa budeš hlasitá ako jaguár – a dopočuje sa o tebe celý svet.“

V tej chvíli k nim podišlo akési dievča. Uprene sa na Aleu dívalo, akoby nemohlo uveriť vlastným očiam. „Alea?“

Alea sa veľmi nepotešila, pretože to bola jej spolužiačka Chloé. Jedna z tých, ktoré ju často urážali a dávali jej pocítiť, že k nim nepatrí.

Chloé sa priblížila. „Si to naozaj ty! To nie je možné!“ Tvárila sa, akoby to bol nejaký zázrak, že ju tu stretla. Pokúša sa ju zosmiešniť? „Alea, všetci ťa hľadajú!“ vyhrkla s neveriacim výrazom na tvári. „A ty si tu stojíš na zastávke akoby nič!“

„Ja som predsa len včera...“ Alea sa odmlčala. Je možné, že by ju sociálka už hľadala? No ako by sa to Chloé tak rýchlo dozvedela?

„Jednoducho si zmizla!“ zvolala spolužiačka so zvedavým výrazom na tvári a plná očakávania nejakého senzáčného zistenia.

„Kto si?“ zasiahol do rozhovoru Sammy a so záujmom si dievča prezeral. „Nechaj ma hádať... slečna dramatická?“

Chloé Sammyho ignorovala. „Prečo si sa nevrátila do školy?“ spýtala sa Aley.

„Do školy?“ Dnes je predsa ešte len druhý deň prázdnin! Alea si bola istá, že ju chce Chloé na niečo nachytať. „Prestaň s tými nezmyslami!“

Sammy sa zaškeril. „Jasné, tamto je jaguár!“

Chloé však so svojou hrou neprestala. „Kvôli tebe bola dokonca zvolaná mimoriadna pedagogická porada!“

Alea už toho mala dosť. „To fakt nie je vtipné!“

Sammy sa rozhodol situáciu trochu odľahčiť a podal Chloé ruku. „Dovoľte mi, aby som sa vám predstavil. Kráľ Samuel prvý – kráľ bláznov.“

Chloé sa naňho zmätene zadívala.

Sammy zdvihol dva prsty na znamenie víťazstva a prehodil si plášť cez plece. „*Let your freak flag fly!*“

Práve v tom okamihu prišiel vlak. Ben a Tess na nich spredu zakývali a Alea so Sammym sa vybrali za nimi. Chloé ich pozorovala s doširoka otvorenými ústami.

Alfa cru nastúpili do vlaku a sadli si celkom dozadu, kde okrem nich nikto nebol. „Pôjdeme minimálne polhodinu.“ Ben sa oprel.

„Ani si nerob veľké pohodlie.“ Sammy mal zjavne niečo za lubom. „Myslím, že by sme mohli využiť čas a lepšie sa zoznámiť. Snehulienka je v našej partii celkom nová.“

Tess sa naňho skepticky zadívala prižmúrenými očami. „Draco, čo máš za lubom?“

„Takže!“ Sammy sa predklonil. „Každý o sebe niečo povie. Napríklad, čo je preňho ťažké alebo aký bol jeho najhorší zážitok v živote. Budeme tak hneď vedieť, s akými neprijemnými pocitmi sa každý z nás musí vyrovnávať, a môžu z nás byť najlepší kamaráti.“

Tess sa začala demonštratívne dívať z okna.

Alei sa ten nápad nevidel zlý, hoci nebola zvyknutá niekomu sa zdôverovať. No s Alfa cru mala pocit, akoby ich poznala už celú večnosť.

„Snehulienka, ty začneš!“ určil Sammy.

„Dobre.“ Alea by síce najradšej najskôr počúvala, ale nechcela robiť drahoty. „Čo je pre mňa ťažké...“ premýšľala. „Marianne je všetko, čo mám. Lenže už dlhší čas má problémy so srdcom. Často sa bojím, že by sa jej mohlo niečo stať a ja skončím úplne sama.“

„Svojich biologických rodičov vôbec nepoznáš?“ spýtal sa Ben.

„Nie,“ odvetila Alea a zároveň jej v mozgu kliklo niečo, čo vravelo, že to nie je pravda. „Neviem, kto sú moji biologickí rodičia,“ povedala pomaly, pretože jej silno pulzovalo v spánkoch, akoby mala niečo dôležité pochopiť. Ale čo?

„Fajn, že si nám to povedala,“ reagoval Ben jemne.

„Úprimne povedané, sama som prekvapená.“ Alea sa neisto usmiala. „Ešte som to nikdy nikomu nepovedala, lebo... som nikdy nemala naozajstných priateľov.“

„No a s tým je teraz koniec,“ povedal Sammy len tak mimochodom.

Pre Aleu to znamenalo veľmi veľa. „Samuel Draco, čo je ťažké pre teba? Pôsobíš, akoby ťa nemohlo nič zdolať.“

„To je pravda!“ Sammy zažmurkal. „No aj mňa všeličo trápi.“ Pozrel sa na brata a ten pokrčil čelo. „Súvisí to s tebou.“

Ben vyzeral prekvapene. „So mnou?“

„Kvôli mne si sa vzdal lásky svojho života.“

Ben sa schúlil do seba a bolo na ňom vidieť, že ho to zasiahlo nepripraveného.

Tess sa spýtala: „Kto je láska tvojho života?“ Tento príbeh zjavne ešte nepočula.

Ben chvíľu mlčal, ale potom odpovedal: „Volá sa Niki. Boli sme spolu iba jedno leto pred dvoma rokmi... strýko Oskar, Sammy a ja sme sa vtedy plavili s *Crucis* po Čiernom mori a zakotvili sme pri Konstanci, čo je nádherné mesto v Rumunsku. Nikdy nezabudnem, ako som Niki prvý raz zbadal za jej maliarskym stojanom. Bola celkom ponorená do svojho obrazu... a taká oslnivo krásna.“

Nikto sa nesmial. Ben práve pootvoril malé okienko do svojho srdca a nikto nechcel, aby ho zase zatvoril.

„Maľovala nádherné obrázky mora,“ pokračoval. „A je ekologickejšia! Navyše má obrovské srdce, v ktorom je miesto pre celý svet.“ Zasnívane sa pousmial a bolo nad slnko jasné, ako veľmi musí byť do Niki zaľúbený. „Niečo sa jej na mne tiež páčilo a dali sme sa dokopy. Nejaký čas sme sa vznášali ako na obláčiku, no koncom leta bolo po všetkom,“ pokračoval smutným tónom. „Strýko Oskar sa chcel konečne pohnúť ďalej a Niki s nami nemohla ísť, pretože ešte chodila do školy a jej rodičia by to nikdy nedovolili. Spýtala sa ma, či s ňou zostanem v Rumunsku.“ Ben zatvoril oči. „A ja... ja som si vybral *Crucis*. Nedokázal som si predstaviť, že by som býval u Nikiných rodičov a chodil do školy.“

„Hlavný dôvod, prečo si si vybral *Crucis*, som bol ja,“ ozval sa Sammy a bolo na ňom vidieť, že práve to ho najviac trápi. „Nechcel si ma opustiť, lebo som bol ešte veľmi malý.“

„Áno, len dva roky predtým sme prišli o obidvoch rodičov,“ pripustil Ben. „Neprihádzalo do úvahy, aby si prišiel ešte aj o brata,“ vzdychol si. „To je však iba polovica pravdy, Sammy. Ide aj o to, že ja som nechcel prísť o teba.“

Sammy sa prekvapene usmial. Ben mu úsmev vrátil a Tess s Aleou iba ticho sedeli, aby tento výnimočný okamih ničím nenarušili.

„Vôbec nemusíš mať zlé svedomie,“ ubezpečoval Ben Sammyho. „Povedal som ti to už niekoľkokrát! Opustiť

Niki bolo to najťažšie, čo som musel urobiť, ale bolo to *moje* rozhodnutie, takže som zaň sám zodpovedný.“ Obrátil sa k dievčatám. „Odvtedy o Niki nič neviem.“

„No v poslednom čase na ňu často myslíš, však?“ vy-
zvedal Sammy.

Ben sa tváril začudovane. „Ty si si to zapamätal?“

„A čo?“ spýtala sa Tess.

„Niki v polovici júla dokončí školu,“ odpovedal Sam-
my. „A potom bude... voľná.“

Ben sa zamračene pozrel z okna. „Ak mám byť úprim-
ný, občas si vravím, či aj ona na mňa niekedy myslí.“

„Určite na teba myslí!“ zvolal Sammy presvedčivo.
„Videl som, ako sa na teba vtedy dívala – miluje ťa! Mys-
lím, že sa jej musíš ozvať. Určite si už plánuje, čo bude
robiť po škole. Keby vedela, že si do nej ešte vždy zaľú-
bený...“

„Predsa jej po takom čase nemôžem len tak zavolať!“
bránil sa Ben.

„Jasné, že môžeš! Prečo nie?“ Sammy zdvihol ukazo-
vák. „Ak sa osud rozhodol spojiť dve srdcia, tak ich ni-
kto a nič nerozdelí.“

Alea odrazu pocítila vo svojom srdci jemnú tichú bo-
lesť, presne tam, kde ju predtým zasiahol zvuk Benovho
gitarového riffu. Cítila, ako keby tam niekde bolo zvlášt-
ne miesto... dvere, za ktorými sa niečo skrýva.

*Ďalšie srdce, šepkalo jej niečo vo vnútri. V tvojom srd-
ci býva ešte ďalšie srdce.*

Alea sa nahlas nadýchla. Čo je to za nezmysel? Ešte nikdy nebola zaľúbená, nikdy nemala priateľa. Nie je nijaké ďalšie srdce, ktoré by bývalo v tom jej!

„Osud má plán pre lásku?“ spýtala sa Tess s pochybovačným podtónom v hlase. Ešte toho veľa nepovedala, ale zdalo sa, že ju Sammyho slová nenechávajú chladnou. „Ty si myslíš, že nejaká vyššia moc určuje, do koho sa zaľúbime?“

„Láska nie je nikdy náhoda!“ odpovedal Sammy s pevným presvedčením. „Nič nie je náhoda!“ Prezeral si Tess. „Bola si už niekedy zamilovaná?“

„Áno, už niekoľkokrát.“ Tess sa významne odmlčala. „Vždy do dievčat.“

„Čo, naozaj?“ spýtal sa Sammy.

Ben nevyzeral veľmi začudovane. Aleu, naopak, Tessino priznanie prekvapilo.

„Ty... máš rada dievčatá? Nie chalanov?“

Tess pokrčila plecami. „Chalani sú fajn, no nemám ich rada... *tak*.“

Aleu udivovala istota, s akou to Tess povedala. „Vieš to už dlho?“

„Áno, tušila som to vlastne vždy.“ Tess si zamyslene prešla po čiernych dredoch. „Prvý raz som sa zaľúbila do dievčaťa už na základnej. Nebola to pekná skúsenosť.“

„Prečo nie?“ chcel vedieť Ben.

„Zdôverila som sa jej, že sa mi zdá úžasná... akože naozaj úžasná. Ona sa mi však vysmiala a povedala, že

to nie je normálne.“ Okolo Tessiných úst sa objavila drsná linka, ktorá ukazovala, ako veľmi ju to zranilo. „Jej rodičia ju naučili, že nie je normálne, keď sa dievča zaľúbi do dievčaťa.“

Zavládlo ťaživé ticho.

Sammy ho prerušil. „No, ja si myslím, že som homosexuál. Alebo bisexuál. Alebo hetero. Viem si celkom dobre predstaviť všetko!“

Ben sa zasmial.

„Dokonca by som povedal, že som všetko odrazu!“ dodal Sammy.

Tess sa pousmiala. „No jasné.“

„Som totiž totálne zaľúbený do vás troch,“ vysvetlil jej. „Moje srdce je priveľké na takéto malé šuplíčky!“

Ben svojmu bratovi uštedril jemné zaucho a postrapatil mu vlasy.

Práve vchádzali do stanice.

Marianne

Keď Alfa cru vošli do nemocnice, všetci ľudia v hale si ich zvedavo premeriavali. Možno preto, lebo Sammy mal na sebe purpurový kráľovský plášť a fialové tepláky. Pani na recepcii sa však zamerala výhradne na Aleu. Zdalo sa, že si niečo overuje v počítači. Vzápätí chytila telefón, s niekým hovorila a mávnutím ruky k sebe Aleu privolala. „Si tu, aby si navštívila svoju pestúnku?“

Aleu to nesmierne prekvapilo. Tá pani vedela, kto je! „Hm, áno.“

„Najlepšie bude, keď sa najskôr porozprávaš s jej ošetrovajúcou lekárkou,“ poradila jej. „Už som jej o tebe povedala. Tretie poschodie, dvere 308, pani doktorka Dabrovská.“

Alea jej poďakovala a so zvláštnym pocitom zamierila ku schodisku. Sammy, Ben a Tess ju nasledovali.

„Odkiaľ ťa pozná?“ spýtal sa Ben.

To by aj ona rada vedela. Žeby mala v počítači jej fotografiu? Čaká tu na ňu niekto zo sociálky? „Neviem, no

musím ísť za Marianne...“ povedala a usilovala sa odsunúť všetky obavy nabok.

Na treťom poschodí bez problémov našli dvere 308. Alea váhavo zaklopala a počkala na vyzvanie. Ostatní na ňu povzbudivo kývli a zostali čakať vonku.

Lekárka Aleu požiadala, aby si sadla. „Výborne, že si sa rozhodla svoju pestúнку navštíviť,“ začala a znelo to trochu ironicky. No hneď sa zase vrátila do svojej úlohy profesionálky. „Bohužiaľ, nemá sa dobre.“

Alea stuhla.

„Počas posledných týždňov sa nám jej stav nepodarilo stabilizovať,“ povedala s ľútosťou v hlase.

Alea si myslela, že zle počula. „Počas posledných týždňov?“

„Áno, a po druhom infarkte je prognóza ešte horšia.“

„Ona mala druhý infarkt?“ vyhrkla Alea zúfalo. „Kedy? Dnes?“

Odpoveď lekárky však nevnímala. Počula v ušiach len svoj vlastný pulz. Marianne mala druhý infarkt! Doktorka Dabrovská vstala a chytila Aleu za ruku. Alea ju počula hovoriť niečo o tom, že teraz pôjdu za pestúnkou. Mechanickým krokom ju nasledovala. Pred dverami sa jej Ben opýtal, čo sa stalo. Alea zamrmlala niečo o druhom infarkte. Doktorka tých troch poslala do čakárne na druhom konci chodby.

Všetko bolo také neskutočné. Pani Dabrovská a Alea vošli na jednotku intenzívnej starostlivosti a kráčali po

dlhej chodbe. Alea nedokázala jasne myslieť. Jediné, čo dávalo nejaký zmysel, bol zvuk jej tenisiek na podlahe. O chvíľku vošli do nemocničnej izby. Stáli tam dve postele. Jedna bola prázdna a na druhej ležala Marianne.

Alea váhavými krokmi prešla sterilne pôsobiacou miestnosťou, sadla si na stoličku vedľa postele a chytila za ruku svoju pestúnku, ktorá spala. Druhou rukou opatrne pohladkala Marianne po bledej tvári a vydesila sa. Pestúnka akoby sa scvrkla a vyzerala strašne vychudnutá. Omnoho horšie než včera! Ako sa mohla za jediný deň tak zmeniť?

Doktorka sa potichu stiahla a nechala Aleu s Marianne osamote. Alea začala prehľtať a snažila sa zbaviť ťažkého pocitu bezmocnosti. Mariannina posteľ bola obklopená pípajúcimi prístrojmi. Všade boli hadičky. Vo vzduchu sa vznášal chemický zápach. Bolo to omnoho horšie, ako si myslela. Pestúnka bola už len tieňom samej seba!

Odrazu jej Marianne stisla ruku. Zobudila sa! Len čo ju spoznala, oči sa jej zaleskli dojatím. „Miláčik,“ dostala zo seba potichu. „Si naozaj tu?“

„Ako sa máš?“ položila jej Alea protiotázku a skôr šepkala, ako hovorila.

Marianne hneď neodpovedala, no keď to urobila, Aleu jej slová zasiahli ako nabrúsený nôž.

„Miláčik, ja už sa z toho nedostanem.“

Alea sa roztriasla.

„Moje srdce nespôlpracuje.“ Marianne sa utrápene rozkašľala, potom sa na Aleu láskyplne usmiala. „Jedinou útechou mi je, že si si našla nový domov.“

Alea zmeravela.

„Teraz si tam, kam patríš,“ povedala Marianne priduse, ale stále sa pritom usmievala.

Mala na mysli Alfa cru? Koho iného? Alea bola zmätená – Marianne sa utešovala myšlienkou, že Alea teraz patrí k partii detí, s ktorými sa zoznámila len včera? To sa na jej pestúнку vôbec nepodobalo.

„Som rada, že sa to takto dobre vyvinulo.“ Marianne jej znovu stisla ruku. „Len čo mi dáš jej doklady, môžeme to všetko konečne oficiálne zariadiť.“

„Čo môžeme oficiálne zariadiť?“ spýtala sa Alea nechápavo, ale Marianne už hovorila ďalej.

„Nezostáva mi veľa času a je dobre, že si prišla. Nielen kvôli papierom. Moja milá, som jednoducho neuveriteľne šťastná, že ťa ešte raz vidím.“ Znovu zakašľala, no hneď pokračovala: „Môžem ti aspoň povedať, ako veľmi ťa mám rada.“

„Aj ja ťa mám rada,“ dostala zo seba Alea a prehltnula ďalšiu otázku. „Strašne rada.“

Marianne prikývla, akoby o tom ani na sekundu nepochybovala. „Je teda všetko tak, ako si si vysnívala?“

Alea si roztrasenými prstami zotrela slzu z kútika oka a pomyslela si, či Marianne naráža na jej túžbu po dialľach, ktorú si teraz môže splniť plachtením s Alfa cru.

Rozprávali sa včera o tom, že smie stráviť letné prázdniny na palube *Crucis*? Prečo sa na to nepamätá? „Áno, teda... je to všetko nové, ale pekné,“ odvetila neurčito.

Marianne si s úľavou vydýchla, opäť sa na Aleu láskyplne usmiala a povedala: „Potom je všetko v poriadku.“

Alei znovu niečo kliklo v hlave. Mala pocit, akoby presne túto scénu už raz prežila. Bolo to ako *déjà-vu*, ktoré triaslo jej mozgom, akoby sa z neho pokúšalo niečo dostať. „Všetko je v poriadku,“ zopakovala Alea celá zmätená a vravela si, čo sa to deje s jej hlavou.

Odzrazu začali prístroje okolo Marianninej postele pípať. V tom istom okamihu sa pestúnka chytila za srdce a s doširoka otvorenými očami lapala po vzduchu.

Alea vydesene vyskočila. Do izby vbehli sestričky a lekári a odstrčili ju nabok.

„Fibrilácia komôr!“ zakričal niekto.

Marianne klesla na posteľ. Jeden z lekárov začal s masážou srdca. Hlasy sa hekticky prelínali. Ruky sa rýchlo mihali.

Alea mala pocit, akoby sa k nej blížil ľadový závan. Marianne klesla hlava nabok. Odrazu už nebolo počuť pípanie prístrojov, miesto toho sa ozval súvislý dlhý zvuk.

Alea tam stála ako prikovaná.

Lekári so súcitným výrazom odstúpili od postele. „Je mi to veľmi ľúto,“ počula Alea jedného z nich. Ďalší sa k nej obrátil a niečo hovoril, no Alea mu poriadne nero-

zumela. Zdalo sa jej, že svet okolo sa prepadá do sivej hmly. Nieкто jej položil ruku na plece. Ktosi súcitne pokýval hlavou. Ďalší natiahol Marianne cez tvár nemocničnú plachtu.

Alea stála ako omráčená a zároveň sa s ňou triasol celý svet. To predsa nemôže byť pravda! Marianne!

Nieкто ju jemne vystrčil z izby a viedol ju chodbou. Bola to tá prvá lekárka. Prihovárala sa jej mäkkým hlasom, no Alea vôbec nerozumela, čo jej hovorí.

Pred dverami intenzívnej starostlivosti čakali Ben, Sammy a Tess. Keď Sammy zbadal Aleinu tvár, rozbehol sa k nej a objal ju.

V tom okamihu Alea opäť niečo pocítila. Z hrdla sa jej vydral výkrik. S ďalším nádychom sa bez zábran rozplakala a telo sa jej otriasalo pri každom vzlyku.

Podišiel k nej Ben a objal ju. Aj Tess sa pridala a veľmi silno si ju k sebe pritlačila, akoby ju chcela ubezpečiť, že sa o ňu môže oprieť.

Lekárka trochu cúvla.

Alfa cru tam istý čas nehybne stáli. Po chvíli Ben povedal, že by si Alea mala radšej sadnúť. Sťažka klesla na jednu zo stoličiek na chodbe. Takmer si necítila ruky ani nohy. Ostatní si posadali vedľa nej a mlčali. Alea stratila pojem o čase. Vo vnútri mala absolútne prázdno, ktoré akoby vážilo tonu, a jediné, čo cítila, bola Sammyho ruka v tej jej.

Vtom ju vyľakal hlas. „To musí byť ona. To je to dievča!“

Alea namáhavo zdvihla oči. Pred ňou stál muž s kravatou. Za ním bol ďalší muž a žena, ktorí si ju kriticky prezerali.

„Takže nakoniec si sa predsa len objavila,“ poznamenal ten s kravatou a znelo to, akoby Aleu hľadal celú večnosť.

„Ja?“ spýtala sa mdlo.

„Áno, ty,“ odvetil s náznakom podráždenia v hlase. „Jednoducho si zmizla! Kde si celý čas bola?“

Asi to bol niekto z úradu. Pre Aleu bolo priveľmi namáhavé sústrediť sa na to, čo muž hovorí. „Bola som u priateľov,“ odvetila ticho.

Muž prebehol pohľadom z Bena na Tess a Sammyho, ktorý sa prikrčil. Alei bolo jasné, že pokiaľ by sa o nich začal niekto viac zaujímať, obaja bratia by sa dostali do obrovských problémov. Ben jej včera rozprával, že nie sú vlastne nikde prihlásení na trvalý pobyt – a to sa na Sammyho vzťahuje povinná školská dochádzka.

Alea sa pokúšala spamätať. „Kto ste vy?“ spýtala sa muža s kravatou.

„Volám sa Bianchi a som z hamburského sociálneho úradu,“ predstavil sa. „A toto sú pán a pani Widermeyerovci.“ Ukázal na pár za sebou. „Tvoji noví pestúni.“

Alea na muža neveriacky hľadela.

„Prosím, nenaliehajte na ňu.“ Ben sa postavil medzi Aleu a muža. „Jej pestúnka práve...“

„Okamžite ju zoberieme so sebou!“ zamiešala sa do rozhovoru pani Widermeyerová tónom, ktorý naznačoval,

že Alea ju už dlho rozčuľuje. Ráznym pohybom odstrčila Bena nabok. „Tomu dievčaťu v žiadnom prípade nedáme ďalšiu možnosť zmiznúť!“

Widermeyerovci tu boli pravdepodobne už včera. Alea si manželský pár prvý raz lepšie prezrela. Muž aj žena mali prísny a zároveň odmietavý výraz a dívali sa na ňu pohľadom, ktorý jasne hovoril, že sa nemá opovážiť pridávať im starosti. Ako keby pokladali svoju novú zverenkyňu za mimoriadne vzdorovitú – a pritom ju vôbec nepoznali!

Alea pokrútila hlavou. Ešte pred chvíľou sa hrozne bála, že bude musieť ísť k novej rodine. Teraz pred ňou stáli títo nesympatickí ľudia a ona v podstate vôbec nič necítila. Miesto toho sa jej pred očami odohrával stále ten istý obraz – Marianne s vytreštenými očami, ako sa drží za srdce...

„Všetko je podpísané,“ informoval ju pán Widermeyer. „Pridelili nám ťa pečiatkou so všetkým, čo k tomu patrí.“

„Takú, ako si ty, si veru každý nezoberie!“ dodala pani Widermeyerová uštipačne.

Alea sa znovu pozrela na muža s kravatou. „Takú, ako som ja?“

„Všetky ostatné rodiny to vzdali, pretože si bola dlho nezvestná,“ vysvetlil jej. „Môžeme byť radi, že sa Widermeyerovci vôbec...“

„Čo myslíte tým *dlho*?“ prekvapene sa opýtal Ben.

„Toto dievča hľadáme odo dňa, keď mala jeho pestúnka prvý infarkt!“ Úradník sa už ani nepokúšal zastierať, že preňho celá záležitosť s Aleou predstavuje jednu veľkú nepríjemnosť.

Alea však stále nerozumela prečo.

Ben tiež nie. Jeho zmraštené čelo hovorilo samo za seba.

Tess sa škrabala za uchom.

„Tvoja pestúnka tvrdila, že nepotrebuješ novú rodinu, pretože je o teba dobre postarané u jej syna.“ Úradník sa na Aleu uprene díval. „My sme však jej synovi ihneď zavolali a on nám povedal, že to vôbec nie je pravda! Ani netušil, kde si – uňho v nijakom prípade!“

Alea pevne stisla pery. Je to možné? Povedala Marianne ľuďom zo sociálky, že je u jej syna Carstena, aby úrady zatiaľ nič nepodnikali? To by sa na ňu podobalo. Zdá sa však, že sa všetko veľmi rýchlo prezradilo...

„Odvtedy ťa hľadáme!“ Úradník na ňu namieril prst, akoby bola z niečoho obvinená. „Tvojej pestúnke sme to nepovedali. Jej stav rozhodne nie je stabilizovaný a museli sme ju šetriť.“

Jej stav rozhodne nebol stabilizovaný, opravila ho Alea v myšlienkach a roztrasenými rukami si prešla po tvári.

„Navyše by nám pri hľadaní aj tak nepomohla.“ Muž s kravatou sa začal ponosovať na najrôznejšie ťažkosti, s ktorými ako zamestnanec sociálky musí zápasieť. Manželia Widermeyerovci si medzitým niečo šepkali.

Zdalo sa, že čosi zvažujú, no Alea nerozumela, čo hovorila.

Ben, ktorý ešte vždy stál, sa k nim naklonil a počúval. Odrazu mu stvrdla tvár. „Ak je človek pestún, dostáva za to peniaze?“ spýtal sa drsne.

„Áno,“ odvetila Alea, lebo vedela, že Marianne na ňu dostávala od štátu príspevky.

Úradník pokrútil hlavou. „O peniaze tu vôbec nejde.“

„Týmto dvom o ne zjavne ide!“ vyhlásil Ben. „Zdá sa, že sú pre nich oveľa dôležitejšie než Alea.“

Chlap zdvihol ruky v zmierlivom geste. „Prosím, žiadne obviňovanie!“

Ben sa na úradníka zlostne pozrel. „Ani vy predsa neveríte, že sa títo ľudia o Aleu dobre postarajú!“

„Inú možnosť ako Widermeyerovcov aj tak nemáme!“ odsekol úradník a zdalo sa, že čoskoro vybuchne. „Kto vlastne ste?“ spýtal sa Bena ľadovo. „Ukrývali ste to dievča pred úradmi?“ Pozrel na dieru v Benovej košeli a dodal: „Alebo aj vy ste na úteku?“

Ben neodpovedal. Čo na to mohol povedať? Z jeho výrazu bolo zjavné, že je zahnaný do kúta. Napriek tomu chcel za Aleu bojovať. „Akú kvalifikáciu majú títo ľudia, aby mohli byť pestúnmi?“ chcel vedieť.

„My už nejaké deti v pestúnskej starostlivosti máme!“ víťazoslávne oznámil Widermeyer. „Päť kusov!“

„Naozaj?“ spýtal sa Ben šokovane. „Zo všetkých tých dávok od štátu sa vám teda celkom dobre žije!“

„Nijaké obviňovanie!“ Muž s kravatou opäť zdvihol ruky, ale Bena neumlčal.

„Ako si môžete byť istý, že títo ľudia využijú peniaze skutočne pre zverené deti, a nie sami pre seba?“ zakričal.

„Nehoráznosť!“ prenikavo zajačala pani Widermeyerová. „To by naozaj stačilo!“

Tess vstala a Sammy tiež. Vo vzduchu bolo cítiť vážnosť situácie a aj Alea sa postavila.

Widermeyerovci začali Benovi nadávať, Ben sa nevzdával a muž z úradu celý očervnel. „Mladý muž, ukážte mi svoj občiansky preukaz!“ ukončil diskusiu úradník a natiahol ruku. „Preveríme si vás. A možno to dopadne tak, že si neodvedieme len Aleu, ale vás všetkých!“ Hrozivo sa zadíval na Sammyho, ktorý ihneď zbledol.

Ben sa rozhodol. Alea mu to videla na očiach. Nebol ochotný nechať Sammyho, Tess ani Aleu v rukách týchto otrasných ľudí. To sa skôr prikloní k radikálnemu riešeniu. Čo aj urobil.

„Utekajme!“ zvolal.

Proti pravidlám

Ben odstrčil muža zo sociálky a rozbehol sa. Tess, Alea a Sammy ho nasledovali. Alei sa síce podlamovali kolená, no za každú cenu bola rozhodnutá nejako sa z tejto hrôzostrašnej situácie dostať. Chytila Bena za ruku a utekala, čo jej sily stačili.

Ben uháňal na schodisko. Tess, Sammy a Alea leteli tesne za ním a brali schody po dva alebo po tri – čo nie je práve ideálne, ak má niekto na sebe kráľovský plášť. Sammy sa potkol a nerozbil si nos len vďaka tomu, že ho Tess včas zachytila. Pomohla mu pozbierať sa a bežali ďalej.

Počuli, ako ich prenasledujú. „Rýchlejšie!“ kričal Ben a prebehol ďalšími dverami a chodbou. O chvíľu neskôr sa ocitli v nemocničnej hale. Ben niekoho odstrčil a náhlili sa k východu.

Vonku zabočili doprava. Ben sa obzrel. „Dočerta, stále nás prenasledujú!“ vyhrkol.

Alea sa otočila a videla z dvier vybiehať muža zo sociálky a ešte nejakého chlapa.

„Ten druhý je z ochranky!“ zasupela Tess. Alea nevedela, ako to zistila, ale chlapík pôsobil mohutne a zároveň športovo – asi ako niekto z ochranky.

„Pridajte!“ Ben ešte zrýchlil.

Hnali sa ulicou, ktorá sa mierne stáčala. Viedla k obrovskej garážovej bráne, na ktorej bolo napísané: *Výjazd sanitiek*. Dostali sa do slepej uličky!

„Dočerta!“ zanadával Ben.

Tess zalomcovala kľučkou na dverách s nápisom *Pohotovosť*. Táto budova ešte patrila k nemocnici. Aby sa dostali dovnútra, museli by zazvoniť. Majú to urobiť? Obzrela sa. Úradník a muž z ochranky sa k nim blížili po príjazdovej ceste. Ulica bola sprava aj zľava obohaná múrom, nemohli sa tak mužom nijako vyhnúť. Boli v pasci.

„Čo urobíme?“ zapišťal Sammy.

Už nestihli zazvoniť na niekoho, kto by im otvoril dvere. Muži bežali a približovali sa čoraz viac. Keď už od nich boli na necelých desať metrov, chlap z ochranky zdvihol ruky, akoby chcel zaútočiť. Jeho postoj Alei niečo pripomenul. Zaplavil ju zvláštny pocit. Niečo hlboko vnútri jej tela sa aktivovalo. Skočila dopredu smerom k mužom.

Ben zvolal: „Čo to robíš?“

Alea zľahka pokrčila kolená, vystrela ruky a hrany dlaní mala pripravené ako zbrane.

„Snehulienka!“ počula za sebou neveriaci Sammyho hlas.

Zdalo sa, že aj mužov to prekvapilo. Úradník zastal, kým ochrankár mieril rovno k Alei a pokúšal sa ju chytiť. Ona sa mu však šikovne uhla a následne ho kopla do nohy. Sama sa čudovala, čo to robí.

Muž sa zúrivo zahnal a vyzeralo to, že ju chce zhodiť na zem. Alea však jeho útok odrazila, obrátila sa k nemu a vrazila mu lakeť do boku. Zo stonáním sa zviezol na zem. Alea nemala najmenšieho tušenia, čo robí jej telo, ale keď sa ju muž usiloval zasiahnuť rukou, neuveriteľne rýchlo vyskočila do vzduchu.

Ben, Tess a Sammy prebehli okolo nej k mužovi s kravatou a odstrčili ho, až spadol na zadok. Alea sa rýchlo zvrtila okolo svojej osi a zasiahla muža z ochranky tak, že aj on skončil na zemi.

Kratučký okamih sa na seba členovia Alfa cru dívali, akoby nemohli uveriť tomu, čo sa práve prihodilo. Potom sa rozbehli. Preleteli, ako najrýchlejšie dokázali, príjazdovou cestou, pretože obaja muži sa určite čoskoro spamätajú a budú pokračovať v ich prenasledovaní.

Odrazu sa za nimi ozval zvuk motora. Húkala siréna. Z garáže vyšla sanitka a smerovala k nim. Zjavne bola na ceste k nejakému akútnemu prípadu. Tess, Sammy, Ben a Alea odskočili a nechali ju okolo seba prejsť. Sanitka v zákrute spomalila. Sammy ukázal na zadnú stranu auta. Jedna polovica zadných dvier bola pootvorená.

Za nimi sa ozval hlas ochrankára: „Musíme ich dostať!“

Alfa cru sa strhli. Mužov ešte nebolo vidieť v zákrute, ale o chvíľu tu budú. Alea sa pozrela na pomaly idúcu sanitku s pootvorenými dverami. Zvládli by to? Ben zjavne premýšľal o tom istom. „Dovnútra!“ zavelil a chytil Sammyho za ruku. „Rýchlo!“

Prikrčení bežali k autu a cez pootvorené dvere prekĺzli dovnútra. Boli tam sedadlá, ležadlo a veľa zdravotníckeho vybavenia. Našťastie nijakí ľudia. Lekár sedel vpredu vedľa vodiča. Zadnú časť auta s kabínou vodiča spájalo iba malé okienko. Ak budú potichu, možno si ich nikto nevšimne. Ben opatrne zatvoril zadné dvere a potom si všetci sadli na dlážku.

„Videli nás nastupovať?“ spýtala sa Tess pošepky.

Ben pokrútil hlavou. „Myslím, že nie.“

Alea cítila srdce až v krku. Zjavne to skutočne dokázali. Utiekli! Pokiaľ si ich ľudia vpredu nevšimnú, môžu vyskočiť, keď sanitka zastane na červenu.

Bolo to neuveriteľné. Auto sa objavilo presne v tom správnom okamihu – a navyše s otvorenými dverami. Bolo to skoro ako darček. Akoby im niekto zoslal riešenie.

Sanitka zabočila za roh a zrýchlila. Sammy sedel vedľa Aley. „Ty si teda bojovníčka!“ obdivne šepol s vyvalenými očami.

„Vôbec netuším, kde sa to vo mne vzalo,“ odpovedala a bola rovnako prekvapená ako Sammy. Zároveň mala pocit, že by to mala vedieť. Niečo sa v nej búrilo a odrazu zacítila pri srdci rovnakú tichú bolesť ako predtým.

Niečo v nej chcelo, aby porozumela. Nieкто. To ďalšie srdce za zatvorenými dverami...

Nespokojne zaškrípala zubami. Prečo jej prichádzajú na um takéto absurdity?

Z myšlienok ju vytrhol Benov šepot. „Auto ide správnym smerom, na juh, k prístavu!“

To bolo dobré. Alea chcela ísť domov. Na *Crucis*. Niekam zaliezť a oplakávať Marianne. Na hrudi sa jej usadilo čierne mračno, ktoré len na chvíľu vyhnal adrenalín, čo jej do žíl napumpovali okolnosti posledných minút. Teraz sa všetko pohlcujúca otupenosť vrátila a svet sa znovu prepadol do hmly.

Krátko nato si Ben všimol cez zadné okienko tabuľu. „Sme v prístave!“ povedal neveriacky. „Sanitka nás doviezla rovno domov.“

„Paráda!“ vyhlásil Sammy a pokrčil plecami.

So sklonenými hlavami sa usilovali dostať k dverám. Len čo auto zastavilo, Ben otvoril dvere a všetci vyskočili na ulicu. Pozorne sa porozhliadli. Nachádzali sa v pokojnej uličke, do ktorej zjavne nieкто zavolał sanitku. Rýchlo sa ukryli za rohom domu. Posádka sanitky si nič nevšimla.

Alea sa však nedokázala tešiť, bola ako omámená. Slepoko bežala s ostatnými ku kotvisku. Keď zbadala *Crucis*, odľahlo jej, pretože sa mohla schovať do svojej kajuty.

Vtom si všimla v prístave muža. Mal dlhé tmavé vlasy a zvláštne prepletené tetovanie na spánkoch. Vo vetre

povieval jeho čierny kabát. Kto to je? Alea bola odrazu hrozne rozrušená a zrýchlil sa jej pulz. Muž ju uvidel. Zabodol sa do nej pohľadom. Zdal sa jej povedomý.

Bol to... nepriateľ? Nie, priateľ! Alebo... oboje?

Alea vydýchla. Bolo jej ľúto, že má v hlave taký chaos. To je predsa nanič! Chcela smútiť. Prečo sa na ňu tak díva? Teraz sa k nej dokonca začal približovať!

Vydesene sa ponáhľala za ostatnými, ktorí mali pred ňou trochu náskok a práve vchádzali na mólo vedúce ku *Crucis*.

Muž sa odrazu zastavil. Zjavne sa nechcel priblížiť k lodi. So zlostným výrazom na tvári stál na mieste a len sa díval.

Alea sa otočila, vošla na palubu, po schodoch hore, do salónu a do dievčenskej kajuty. Len čo ležala vo svojej posteli, natiahla si perinu cez hlavu a bez zábran sa rozplakala.

Rodina

Aleu zobudili hlasy. „Musíme Klabautermanovi vysvetliť, že nemá kupovať jogurty v plastových téglíkoch!“ Bola to Tess.

„Škriatok!“ nahlas povedal Ben, akoby ho skutočne oslovoval. „Kupujeme vždy jogurty v skle a toto extra plastové viečko nad alobalom je úplne neprípustné! Keď si z nás budeš zase chcieť vystreliť, môžeš mať toto, prosím, na pamäti?“

Alea si pretrela oči. V noci preplakala celé hodiny, až kým sa k nej pod perinu nevšuchol Sammy. Pritúlil sa k nej a studené nohy si zasunul medzi jej lýtka. Bol to príjemný a zvláštne dôverne známy pocit. Pekný. Už len Sammyho prítomnosť spôsobila, že sa Alei prestali po líkach kotúľať slzy a konečne zaspala.

Pozrela sa von z okienka. Bolo ráno. Slnko svietilo na modrej oblohe, no pekné počasie jej bolo celkom ľahostajné. Síce sa už necítila taká otupená ako predchádzajúci deň, ale smutná bola stále. Nekonečne smutná. Pri pomyslení na to, čo sa včera stalo, jej znovu stiahlo hrdlo.

Sammy sa prebudil. „Snehulienka,“ zamrmlal a zaboril si tvár do jej vlasov. Chvíľu tak zostal, potom si sadol a mlčky sa díval z okienka. Aj Alea mlčala. Ešte nikdy s nikým nespala v jednej posteli. So Sammym to bolo ľahké a prinieslo jej to útechu.

Bol zvláštne tichý. „Je všetko v poriadku?“ spýtala sa. „Hmmm,“ vysúkal zo seba.

Alea sa naňho pozornejšie zadívala. Vyzeral ponorený sám do seba a pôsobil melancholicky.

„Celá záležitosť s Marianne...“ povedal ticho, „... mi pripomenula smrť našich rodičov.“

Alea takmer zabudla, že Sammy je sirota. Rovnako ako ona. V spánkoch jej začalo niečo pulzovať, pokúšalo sa to oponovať, lenže Alea si to nevšímala. „Ako to vlastne bolo, keď vaši rodičia...“

Zahĺbený do vlastných myšlienok Sammy povedal: „Bolo ticho. Po nehode bolo všade navôkol veľa ľudí. Učiteľky z Benovej školy, detskí psychológovia, všetci sa nám to usilovali uľahčiť. Rozprávali sa s nami a chceli nám všemožne pomôcť.“ Vážne sa usmial. „Okolo mňa sa neprestajne niečo dialo, no vnútri som mal totálne ticho, akoby niekto všetko živé vypol.“

„Áno,“ povedala Alea. „Akoby bolo všetko mŕtve a prázdne.“

„Ako čierna priepasť, ktorá sa otvorí a človek sa v nej stratí – a navyše je mu to jedno. Myslím, že je to niečo ako šok. V každom prípade to vtedy hovoril náš dedko:

Keď človek o niekoho príde tak znenazdajky a takým tragickým spôsobom, duši to nedochádza a stiahne sa.“

Naozaj to bol presne taký pocit. „Vám sa to stalo pred štyrmi rokmi, však?“

„Hej, mal som vtedy päť.“

Alea položila Sammymu ruku okolo pliec a nešikovne ho pohladkala. Stratíť obidvoch rodičov naraz muselo byť pre päťročného chlapca ako nepredstaviteľne zlý sen. Bolo viac než prekvapujúce, že zo Sammyho vyrástol taký veselý chalan.

Ako keby jej čítal myšlienky, povedal: „Bez svojich troch záchrancov by som bol dnes celkom iný.“

„Tvoji traja záchrancovia?“

„Po prvé tu bol Ben, ktorý už predtým bol super brat. Vďaka tej udalosti sa stal absolútne najlepším bratom, ktorý ma v noci držal v náručí a vždy tu bol pre mňa.“

„Ten druhý je strýko Oskar?“ Bratia Alei rozprávali, že sa s nimi po smrti rodičov roky plavil na *Crucis* a až pred pol rokom, keď Ben dovŕšil plnoletosť, odišiel do Tibetu, aby tam mohol písať knihu.

„Áno, Oskar je absolútne najlepší strýko,“ potvrdil Sammy. „Je trochu bláznivý, tak správne strelený. No je najmä totálne optimistický, a to mi vtedy veľmi pomohlo. Vďaka nemu som sa naučil opäť tešiť.“ Zamyslene si odhrnul prameň ryšavých vlasov z očí. „Okrem nich dvoch som mal ešte tretieho záchrancu, dedka Ernesta. Je to najlepší dedko na svete!“

Alea si spomínala, že jej chlapci rozprávali, ako ich dedko pred štyridsiatimi rokmi sám so svojimi synmi postavil *Crucis*. „Aj on bol námorník?“

„Ten najnámorníkcejší zo všetkých! Keď *Crucis* postavil, žil na nej v podstate nepretržite.“ Sammy sa opäť na chvíľku ponoril sám do seba. „Keď naši rodičia zomreli, Oskar bol práve s dedkom na palube. To, že sme sa presťahovali k nim na loď, bolo najlepšie, čo sa nám s Benom mohlo pritrafiť. Oni dvaja nám dali nový domov a veľa lásky. Keby sa o nás tak dobre nestarali, možno by sme v tej čiernej priepasti zmizli.“

„Čo sa stalo vášmu dedkovi?“ spýtala sa Alea. „Keď mal Ben osemnásť, už s vami na palube nebol, však?“

„Bohužiaľ. Dedko Ernest nebol už dlhší čas celkom zdravý, ale nikdy nešiel k doktorovi. Nakoniec sa už cítil tak zle, že sa predsa len dal vyšetriť. Diagnostikovali mu Parkinsonovu chorobu.“

„Parkinsonovu chorobu?“ Alea už o nej počula. „Keď to niekto má, trasie sa na celom tele?“

„Presne tak, je to tým, že choroba postihuje nervové bunky. Navyše človek sa často potkýna, čo je na lodi fakt nebezpečné.“ Sammy sklopil zrak. „Dedko musel *Crucis* opustiť.“

Alea na Sammym videla, ako je mu ľúto, že s nimi dedko už nemôže byť. „Kde je teraz?“

„Vo viacgeneračnom domove v Kolíne,“ odvetil Sammy. „Ben, Oskar a ja sme sa chceli vtedy presťahovať do